

hyklerisk at optage en saadan Annonce, skønt vi i Bladets Tekst bekæmpe hele dette Lotterivæsen, saa undrer det mig meget, at hans eget Blad, det højtærede „Dannebrog“, ikke har været ængsteligst for at optage store, store Annoncer til Reklame for Skuespillet „Karen Borneman“, hvorom Justitsministeren her fældede en meget nedsættende Dom. Om dette Skuespil, som den højtærede Justitsminister mente var nedbrydende for den offentlige Moral og Sædelighed, optager hans eget Organ store, store vel betalte Annoncer; men ikke blot det, hans eget Blad henviser til disse Annoncer, og hver Gang der kommer et nyt Oplag af „Karen Borneman“, saa henviser hans eget Blad dertil. Og blandt andet ved Hjælp af denne Reklame er der sket det, at der ikke i lange Tider paa dansk Bogmarked er kommet et saa stort Oplag af nogen Bog som netop af Hjalmar Bergstrøms Stykke. Det er mig meddelt fra god Kilde, at det allerede er udkommet i 4,000 Eksemplarer. Det er yderst sjældent, at en ny Bog slaar saadan an. Regne vi blot, at hvert Eksemplar læses af 10 Læsere, saa have altsaa 40,000 Mennesker stiftet Bekendtskab med den. Er denne Bog nu saa farlig, som Justitsministeren forleden vilde gøre gældende, hvor kan hans eget Blad saa forsvare at bidrage til Reklameringen for og Udbredelsen af den? Den højtærede Minister sagde, at det var langt farligere at faa Stykket opført paa et Teater, og samtidig sagde han, at det ikke var morsomt. Jeg tror ærlig talt, at havde han ganske roligt ladet dette Skuespil blive opført, og han havde Ret i, at det ikke var morsomt, saa vilde det være gaaet et Par Gange og dermed været ude af Verden. Nu har hans Censor netop ved sit Forbud og hans Blad ved sin storartede Reklame bidraget i allerhøjeste Grad til at udbrede det ganske anderledes, end det vilde være sket, hvis dette taabelige, taabelige Forbud og denne taabelige Censur ikke vare blevne udøvede.

Den højtærede Justitsminister kom dernæst ind paa Brevet og begyndte med at spørge mig, hvor jeg havde det fra. Jeg skal svare den højtærede Justitsminister, at det vedkommer i og for sig ikke ham. Han misforstaar ganske Situationen, hvis han tror, det er ham, der i denne Sag har Ret til at stille mig Spørgsmaal. Det er Justitsministeren, der sidder paa Anklagebænken, og Anklagen rejses her fra Folketinget og i den offentlige Menings Navn, og den maa nødvendigvis rejses, thi vi vilde fra vor Side forsømme vor Pligt, hvis

vi ikke rejste disse Anklager mod den højtærede Justitsminister. Men jeg skal gerne sige — ikke til den højtærede Justitsminister, men til den Del af Pressen, der har været saa ivrig for at uordre dette i Sagen ganske underordnede Spørgsmaal —, at jeg har faaet dette Brev paa fuldstændig legitim Maade. Den højtærede Justitsminister er saa dristig, at han paastaar, at „Social-Demokraten“ — det staar Sp. 410 — og „Ekstrabladet“ for Tiden byde paa Brevet. Det har han faaet at vide gennem et æret Medlem her i Tinget, som har vist ham et Brev derom. Altsaa, forinden Sagen var kommen offentlig frem, maa der da være talt meget om den rundt omkring, thi den højtærede Justitsminister har, efter hvad han selv siger, faaet et Brev af et Medlem her i Salen, hvori der staar noget derom. Og efter dette siger Justitsministeren, at „Social-Demokraten“ og „Ekstrabladet“ byde for Tiden paa Brevet, og nu lader det til, at det ærede Medlem — det er mig — er blevet den højestbydende, og han spørger mig, hvor meget jeg har givet for det, man siger 200 Kr., og han spørger, om det er rigtigt. Jeg skal dertil sige, at jeg ikke har givet en Øre for det Brev, ikke en Øre, og hverken „Social-Demokraten“ eller nogen, jeg har haft med at gøre, har gjort det, — der er overhovedet ikke betalt en Øre for det Brev eller gjort nogen Gøjtjeneste derfor eller givet noget Løfte om en Genydelse, ikke i mindste Maade, det er ganske frivilligt og gratis stillet til vor Raadighed. Jeg haaber, at dette Svar vil blive forstaaet, det er rent og klart og tydeligt, jeg hefter for det. Se, denne Oplysning, denne saakaldte Oplysning fremsætter den højtærede Justitsminister altsaa paa et ganske løst Grundlag, „von høren sagen“. Det er det hele, han har at hefte sig til. Jeg stempler hans Udtalelse om, at „Ekstrabladet“ og „Social-Demokraten“ have budt paa Brevet, som en ren og skær Usandhed, en gediegen Usandhed, der ingen Steder har hjemme i den virkelige Verden. (En Stemme: Hvem er den Rigsdagsmand?) Ja, det kunde for Resten ogsaa være interessant at faa at vide, hvem den Rigsdagsmand er, der har sendt Justitsministeren dette Brev.

Jeg blev gjort bekendt med hele denne Sag paa den Maade, at Redaktionssekretæren ved det Blad, her er Tale om, nemlig „Middagsposten“, en Aften kom op til mig, søgte mig og sagde, at han maatte netop tale med mig den Aften. Jeg havde meget travlt og spurgte ham, om det ikke kunde vente til næste Dag, men han sva-